

► Gospod Tomšič pravi, da me ne pozna, kar ni nič hudega. Sem državljani RS in imam pravico, ki je v skladu s stališčem sedanje vlade, da zahtevam transparentnost vseh investicij, ki zadevajo državne finance. Kot državljani RS imam tudi pravico, da se v skladu s stališčem sedanje vlade zavzemam za sonaravni razvoj in za ohranitev naravnih dobrin, med katere spada poleg Triglavskega narodnega parka tudi Volovja reber, čeprav sem (le) Ljubljančan.

Na druga izvajanja g. Tomšiča ne bom odgovarjal. Rekel pa bom, da so v slogu napada na osebo, ne pa na argumente, ki jih ta navaja. Tak način diskreditacije poznamo iz prejšnjega režima, ko so »neki sovražniki ljudstva lagali« itd. Očitno imamo še danes opravka z recidivi iz prejšnjega režima, kar pravzaprav ni presenetljivo, saj so z vetrnicami na Volovji rebri začeli in jih zagovarjajo eksponenti prenoviteljskih strank.

Andrej Aplenc, Ljubljana

št. 11/64

Herojeva vrnitev v Suho krajino (7)

Težko si je bilo predstavljati, da bi bila lahko »družina pok. Lada Ambrožiča-Novljana«, kot se podpisuje, čeprav gre v resnici za televizijca Lada Ambrožiča, kar se vidi iz njegovega dopisovanja z urednikom Demokracije, še bolj

RADIO
96,4 MHz *Ta pravi!*
Slovenske gorice

Trg osvoboditve 5, 2230 Lenart, tel: 02/729 02 20, 720 73 24, fax: 02/720 73 22
ELEKTRONSKA POŠTA: radio@radio-rsg.si, INTERNET STRAN: www.radio-rsg.si

žaljiva, kot je bila s svojim odmevom, objavljenim v Demokraciji 23. februarja. Toda na moj odgovor je Lado Ambrožič poslal še bolj strupeno, že kar bedno pisarijo. Urednik je zaradi neverjetne žaljivosti ni nameraval objaviti, vendar sem mu predlagal, naj jo vseeno objavi, da bodo ljudje videli, v kakšnem nerealnem in sovražnem svetu nekateri ljudje pri nas živijo. Zavedam se, da je odgovarjanje na takšne žaljivke, kot jih je Ambrožič objavil v Demokraciji 16. marca, jalovo početje, pa vendar – zaradi bralcev – naj odgovorim na nekatere njegove diskvalifikacije.

Mene seveda niso nikdar plačevali kakšni »domobranski krogi« ne iz Argentine in Kanade ne od koder koli drugod, kot piše Ambrožič. V nasprotju z mano je Lado Ambrožič, domnevam da kot partizanski sinko, dobil udobno službo na Televiziji Slovenija, kjer je lahko doslej predstavil vrsto oseb, ki jim v nobeni etično razviti družbi ne bi namenili prav nobene pozornosti. Da bi zakril svojo propagandno vlogo, me obklada z manipulatorjem. To, v kakšnih medijih (in razmerah) sem jaz le s težavo lahko objavljaval – v nasprotju z njim –, dovolj zgovorno govori o stanju duha pri nas. Ambrožič

mi pripisuje sovraštvo do vsega, kjer naj bi kazalo »pozitiven odnos do narodnoosvobodilnega boja«. Verjetno le on ve, kako je mogoče sovražiti nekaj, kar je pozitivno. Tisti, ki me poznajo, vedo, da imam do pozitivnih stvari izrazito močan pozitiven odnos. Ambrožič ne ve, da sem v preteklosti po antikvariatih sistematično nabiral t. i. partizansko literaturo, da imam tako rekoč vse, kar je v prejšnjih desetletjih na to temo izšlo (in izšlo je zelo veliko), in da ne počnem skoraj nič drugega, kot berem in pišem. Tisti, ki poznajo naše medvojno dogajanje in (partizansko) literaturo o njem, dobro vedo, da pri pisanju večinoma uporabljam prav to partizansko literaturo. Če ta na veliko govori o drugačni medvojni resnici, kot so nam jo v prejšnjih desetletjih vsak dan povsod vcepljali, potem je popoln ignorant resnice – in častilec namišljenih mitov oziroma idealiziranih podob (npr. o NOB), ki z resnico nimajo veliko skupnega – ali pa te literature ne bere (kar je tudi zelo mogoče). Ve se, kdo je za kaj kriv: tako za indoktrinacijo z zlagano zgodovino kot za akterje, ki so okupacijo izkoristili za brutalno klavnico komunistične revolucije.

Da Ambrožiča resnica ne zanima, se najbolj vidi, ko mi opore-

RADIO DMEV

97.2, 99.5, 103.7, 106.2 MHz
UKV, STEREO, RDS

ka pisanje izpred dveh let o Francu Rozmanu-Stanetu in Dušanu Kvedru-Tomažu. Prav vse, kar sem takrat v enajstih nadaljevanjih o njiju napisal, je temeljilo na t. i. partizanski literaturi. Navedel sem neizmerno število podatkov, ki so oba prikazovali kot najhujša vojna zločinca. Ambrožiča ti podatki ne zanimajo, zanj sta Rozman in Kveder »komandanta glavnega štaba NOV in POS«, kar naj bi bilo očitno sinonim za pozitivca. Rozman, Kveder in Ambrožič so bili po njegovo »boljši in srčnejši« od »Rupnikov, Krenerjev in Rösenerjev«, ker naj bi se bili z orožjem v roki uprli okupatorskim vojskam. Morda bi to lahko bilo res, če bi se partizani res ukvarjali samo z okupatorjem (kar nam je lagala povojna propaganda), in to tako kot povsod drugod po Evropi, kjer niso nikjer zlorabili zelo težkih razmer, ki jih je prinesla okupacija dežele, za boljševisko revolucijo.

Ker se Ambrožič spreneveda, naj še enkrat zapišem, da je za tragične dogodke v Žužemberku kriv – poleg mnogih drugih partizanskih voditeljev, ki so prej tri leta terorizirali in uničevali Žužemberk in širše območje Suhe krajine – tudi Lado Ambrožič-Novljan. Nobena domobranskega maščevanja ne bi bilo, če ne bi prej partizani tri leta terorizirali, sramotili, ropali in morili ljudi. Ali naj zaradi nekakšne trmaste Ambrožičeve ignorance še stotič zapišem, da je Lado Ambrožič-Novljan kriv za smrt velikega števila (popolnoma nedolžnih) ljudi v Suhi krajini? Kljub temu hudemu podatku mu ljudje v središču te Suhe krajine, v Žužemberku – potem ko so v šestdesetih letih slovenske kraje in mesta napolnili s partizansko-

88,3 & 105,1 MHz
ALPSKI VAL

Radio Alpski val
www.alpskival.net
† 05 38 11 886
f 05 38 11 674

RADIO BREŽICE
na 88,9 in 95,9 MHz

partijskimi spomeniki – postavijo spomenik, s katerim so razžalili mnoge ljudi, ki še vedno trpijo posledice partizanskega pustošenja v tistih krajih. Postavili so ga v parku sredi Žužemberka, na kraju, kjer je do vojne stala ena od treh žužemberških cerkva – vse tri so uničili partizani! –, na kraju, ki je prav pred vhodom v občinsko stavbo, da bi se ja vsak obiskovalec občine obregnil obenj.

Primerjave uničevanja Ambrožičeve Gubčeve brigade v Žužemberku decembra 1942 z junijsko vojno v Sloveniji leta 1991 je zmožen le nekdo, ki mu je zaradi soočenja z resnico občutek za realnost povsem odpovedal. Za Ambrožiča je moje pisanje »sovražni govor«. Saj razumem, da ga napisana resnica – in to, da so zdaj pač časi, ko ima nekaj možnosti tudi resnica, ne pa več le nasilna propaganda kot v udbovskih časih – zelo boli. Ali bo na koncu celo zapisal, da sem na Ajdovcu jaz ubijal, da sem jaz kriv za masaker nad Mavsarjevo družino in da sem jaz pustošil po Suhi krajini? Če ne jaz, pa morda Rupniki in Rösenerji, kot to zelo radi zapišejo razni pisuni pisembralcev, potem ko nimajo pri roki nobenih argumentov oziroma jih resnica sploh ne zanima?

No, šalo na stran. Resnica o medvojni vlogi in početju partizanov je samo ena in tako jasna, da bolj seveda ne more biti, in mimo te resnice nikoli več ne bo mogel nihče, pa naj se še tako zateka k sprenevedanjem in celo žalitvam ter podlim diskvalifikacijam.

Ivo Žajdela, Ljubljana